

Cukr, víno, obilí a Evropská unie...

Vydáno 22. 08. 2007 (4162 přečtení)

... aneb co mi hlava nebere.

Cukr, víno, obilí a Evropská unie, aneb co mi hlava nebere.

Možná, že podobně jako mne upoutaly p.t. čtenáře těchto stránek zprávy, že v rámci zemědělské politiky EU bude nám uplatniti vůči našim cukrovarům „přístup Lidice“. To jest vyhoditi je do povětří dynamitem a následně srovnat vzniklé terenní nerovnosti buldozerem.

Nebudu předstírat, že bych snad byl v zemědělských otázkách odborníkem. Přesto, nebo snad právě proto jsem začal pátrat a kde jinde začít, než přímo u zdroje. Tedy na internetových stránkách zastoupení EU v České republice.

To, co jsem se dočetl mi poněkud vyrazilo dech.

Z článku uvedeného zde se zhruba dovíte následující. Cituji: „...40 letech beze změn režimu EU podpory pro cukr způsobilo, že vnitřní ceny dosáhly třikrát vyšší úrovně než světové, zatímco dotovaný vývoz nadprodukce tlačil na snižování cen na světových trzích....nová opatření učiní v následujících letech odvětví cukru více tržně orientované a konkurenceschopnější. Výrobci cukru obdrží kompenzace za ztráty příjmů prostřednictvím systému přímých plateb.... snižování produkce zajistí větší rovnováhu mezi nabídkou a poptávkou tak, aby potřeba cukru v Evropě mohla být pokryta z evropské produkce nebo z dovozu z partnerských zemí EU v Africe, karibské oblasti a v Tichém oceánu a z nejméně rozvinutých zemí ve světě. Reforma se tak stává součástí snahy zajistit spravedlivější systém světového obchodu....“ (sic!).

Dobře-li uvedenému rozumím, pak:

1. Zemědělci obdrželi z kapes daňových poplatníků dotace na produkci cukrové řepy.
2. Výsledkem byla nadprodukce cukru a následně byl, opět z kapes daňových poplatníků, dotován export cukru mimo EU.
3. Tento dotovaný export stlačil světové ceny cukru směrem dolů.

Jak je tedy v tržním hospodářství možné, „...že vnitřní ceny dosáhly třikrát vyšší úrovně než světové...“ ? To mi tedy skutečně nejde do hlavy. Existuje pouze jediné vysvětlení. Na vnitřním trhu došlo ke kartelové dohodě producentů cukru a to buď s tichým souhlasem EU nebo přímo z její iniciativy. Toto šroubování cen by totiž bylo možné pouze za předpokladu uvalení dovozních cel ze strany EU. Jinak by každý velkoobchodník nakupoval třikrát levnější cukr ze zbytku světa a ne z vlastních cukrovarů. Ke konečné nadhodnocené ceně cukru se pak přičte daň z přidané hodnoty, která se dále použije na dotace producentům řepy a na export cukru, atd. Perpetuum mobile konečně vynalezeno a všichni (kromě toho, kdo si právě sladí kafe) jsou spokojeni.

Co je ovšem naprosto zjevné, to jsou důsledky pro občana EU. Ze svých daní zaplatil jednak dotace producentům cukrovky, dále dotace exportérům cukru a nakonec cenu za cukříček třikrát přesahující cenu světovou. No nazdar!

Leč, nikdy více! EU přistupuje k problému s energií sobě vlastní a její „.....nová opatření učiní v následujících letech odvětví cukru více tržně orientované a konkurenceschopnější....“.

Kudy na to ? No přece „..... snižování produkce zajistí větší rovnováhu mezi nabídkou a poptávkou tak, aby potřeba cukru v Evropě mohla být pokryta z evropské produkce nebo z dovozu z partnerských zemí EU v Africe, karibské oblasti a v Tichém oceánu a z nejméně rozvinutých zemí ve světě...“ a „...výrobci cukru obdrží kompenzace za ztráty příjmů prostřednictvím systému přímých plateb....“

Z čích kapes obdrží výrobci cukru ony kompenzace? Tynněte si! Můžete třikrát!

Jaký bude výsledek? Daňoví poplatníci budou dál platit výrobcům „...kompenzace za ztráty příjmů...“. Tím, že zmizí dotace exportu a společně s faktem omezení vlastní produkce cukrové řepy stoupnou světové ceny cukru a tento zdražený cukr budou státy EU dovážet. Spravedlivý „tržní systém“ dle EU. Na útraty vlastního občana, dodal bych.

Spravedlivým bych shledal zrušení jakýchkoliv(!) subvencí něčeho, čeho je nadbytek a proč proboha platit někomu za to, že nevyrábí? Bylo by to spravedlivé nejen k vlastnímu plátcí daní, ale i k ostatním světovým producentům. Na světových trzích by se pak uplatnili ti z nich, kteří dotyčný cukříček vyrobí nejlaciněji a v nejvyšší kvalitě.

Pokud shora uvedený a citovaný článek hovoří ještě o pokrytí spotřeby cukru „...z evropské produkce nebo z dovozu..“, pak vězte, že tomu tak není. Článek sám se odvolává na jiný text, který naleznete zde . V tomto článku o zemědělské politice EU se o cukru doslova říká, že: „Reformy odvětví cukru z roku 2005 znamenají, že se z EU, původně druhého největšího vývozce cukru na světě, stane výhradně dovozce.“ (sic!!!).

Jak tyto skutečnosti mohou dle autorů textu „...otvírat nové možnosti pro pěstování cukrové řepy...“, jak může direktivní „snižování produkce“ přispět ke „zvýšení konkurenceschopnosti“ uváděné v prvním z citovaných článků a jak může import cukru po zvýšení jeho světových cen přispět ke snížení jeho ceny na trhu vnitřním (jak tvrdí titulček), tak to jsou právě ta tvrzení, které mi hlava jaksi nebere.

Upozorňuji, že tohle všechno se bude týkat především nás, protože cukr byl historicky jednou z našich exportních komodit. Teď ho budeme za zvýšené ceny dovážet.

Co se stane, až dotyčné „partnerské země EU v Africe, karibské oblasti a v Tichém oceánu“ , v čele s komunistickou Kubou (na věčné časy a nikdy jinak) začnou na základě vzájemné dohody vyhánět ceny směrem vzhůru, o tom socialističtí ředitelé „trhu“ v EU zjevně neuvažují. Nebo si myslíte, že snad ano?

V článku, který naleznete zde se dočtete: „Brusel 16. července 2007 - Mariann Fischerová Boelová, komisařka pro zemědělství a rozvoj venkova, dnes oznámila, že má v úmyslu předložit Komisi návrh na stanovení nulové míry povinného vynětí půdy z produkce pro výsevy (obilovin – poznámka autora) na podzim 2007 a na jaře 2008“

Přeložen do lidštiny tento obrat znamená, že alespoň v uvedených letech přestane dotyčná expertka omezovat výměru zemědělské půdy osetou obilím. Proč? Protože podle téhož článku: „Tímto návrhem hodlá reagovat na vzrůstající napětí na trhu s obilovinami. Nižší objem sklizně ve 27 zemích EU v roce 2006 (265,5 milionů tun), než se původně očekávalo, vedl ke snižování zásob na konci hospodářského roku 2006/07 a k současným historicky nejvyšším cenám obilovin.“

A dále: „Intervenční zásoby se povážlivě snížily ze 14 milionů tun na počátku hospodářského roku 2006/07 na nynějších 2,5 milionu tun.... Z globálního hlediska se očekává, že konečný stav zásob se v roce 2007/08 propadne na svou nejnižší úroveň za posledních 28 let (111 milionů tun)... vyprodukování doplňkového množství přibližně 10 až 17 milionů by přispělo k uvolnění napětí na trhu...atd“.

A opět překládám do lidštiny. Přemýšlet o tom, že by se snad také mohlo neurodit, to socialistické plánovače v EU prostě vůbec nenapadlo až do chvíle, kdy bylo nutno konstatovat: „Ježíšmarjá, docházejí nám zrníčka!“ Právě tak je nenapadlo přemýšlet o tom, jak se zachovají ony „partnerské země EU v Africe, karibské oblasti a v Tichém oceánu a nejméně rozvinuté země ve světě“ až se vůči nám, po destrukci našich cukrovarů a „výhradním dovozcům“ cukru, ocitnou ve značně výhodném postavení. Od daňového poplatníka se nejspíš bude očekávat, že ze svých daní opět urychleně přispěje na výstavbu nedávno zlikvidovaných cukrovarů a na dotace pěstitelům cukrové řepy.

Logika expertů EU je někdy skutečně kuriosní. V článku, který naleznete zde je popisována (alespoň na výměře povolené orgány EU stále dotovaná) nadprodukce vína a nečistá konkurence (tříkrát fuj) nedotovaného vína z „nového světa“.

Selský rozum se opět zeptá, proč tedy dotovat něco, čeho je neprodejný nadbytek. Ne tak rozum dotyčných EU činovníků.

Jeden z odstavců uvedeného článku je nadepsán „Odvážná reforma“ (skutečně takto!), která spočívá v, cituji: „Mariann Fischer Boelová, komisařka pro zemědělství a rozvoj venkova, vidí v odvážné reformě trhu s vínem EU, která by měla zahrnovat přechodné poskytování pomoci při trvalém vykloučení ploch vinic...“ (sic!). Je mi ta reforma skutečně odvážná! A jak je originální!

A dále: „Jednou z možností, které sdělení týkající se reformy navrhuje, je vykloučit 400 000 hektarů během pěti let s maximální pomocí ve výši 2,4 miliardy EUR (které zaplatí daňoví poplatníci- poznámka autora)... která by sloužila jako pobídka pro nejméně konkurenceschopné výrobce, aby přestali vyrábět a zrušili své vinice...“.

Měl bych k tomu několik poznámek. Daňový poplatník, dejme tomu militantní abstinents, zaplatí 2,4 miliardy EUR na daních, aby mohlo být vyklučeno dotyčných 400 000 hektarů vinic a i nadále bude svými daněmi přispívat na produkci vína na zbylé, experty EU povolené výměře vinic. Kocourkovští by se divili! Kdo, jak a na základě čeho rozhodne, kteří producenti jsou a kteří nejsou konkurenceschopní a kdo má tedy své vinice „vyklučit“? A bude se ono vyklučování vinic týkat rovněž vinic francouzských a německých? A vůbec, nechtěl by mi také někdo platit za to, že svou práci dělat nebudu?

Co takhle zrušit veškeré subvence a nechat tohle posouzení konkurenceschopnosti na skutečném a ne na eurosocialistickém trhu?

V knížce „Bubáci pro všední den“ jsem četl roztomilou povídku „Mrtvá kočka“. Dotyčná kočka lidskou řečí odpovídala na položené otázky s formálně zdánlivě dokonalou, leč nesmyslnou logikou. Na řečnickou otázku rozhlasového redaktora, jak zabránit plísňovým onemocněním obilovin odpověděla: „Staré spálit, nové nepěstovat“. Logika EU mi tuto logiku mrtvé kočky silně připomíná.

A bonbónek na konec. Ve svém příspěvku nazvaném „Soudruh Pithart-stále stejný“, publikovaném na těchto stránkách, jsem polemizoval s některými názory výše uvedeného soudruha (dnes bratra) Pitharta. Na téma zemědělská politika bylo tamtéž uvedeno následující.

„(Čemu dáme přednost)... podpoře evropské kulturní krajiny, anebo lacinějším potravinám ze světa, ovšem na území, zarostlém bodláčím?“ klade soudruh Pithart řečnickou otázku.

„..... Zatím jsem jaksi nepostřehl, že by eventuelní dovoz potravin do EU namísto vlastní produkce byl kdekoliv zmiňován.....“ kontroval jsem v článku já.

Jak vidíte, mýlili jsme se oba. Nejen, že dáme namísto vlastní produkce přednost dovozu alespoň cukru, ale navíc za omezení produkce výrobcům ještě zaplatíme ze svých daní, aby následně mohl být cukr dovážen „... z partnerských zemí EU v Africe, karibské oblasti a v Tichém oceánu a z nejméně rozvinutých zemí ve světě...“, a to nikoliv za ceny nižší, ale po tom, co světová cena cukru díky našim vlastním opatřením stoupne.

No, a sebekriticky přiznávám, že až z podrobného studia jejich vlastních materiálů jsem se dozvěděl, že EU zvýšení dovozu potravin na úkor vlastní produkce skutečně chystá. Pokud by takováto nevědomost byla omluvitelná u mne jako průměrného občana, u soudruha Pitharta, jako vysoce postaveného politického činitele rozhodně omluvitelná není. Pokud nám ovšem soudruh Pithart jako vždy vědomě a záměrně nelhal.

Sdílíte můj pocit, že jsme zase jednou šlápli do parádní fekálie?